

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **T. U.**, zast. Mgr. Vladimírem Mrázem, advokátem se sídlem Praha 1, Konviktská 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 11. 2005, č. j. 65 Az 123/2005 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátovi stěžovatele Mgr. Vladimíru Mrázovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 4. 2005, č.j. OAM-693/VL-20-04-2005. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že stěžovatel nespĺňuje podmínky udělení azylu. Stěžovatel opustil zemi původu z důvodu potíží, které měl se sousedy, spoluobčany a úředníky finančního úřadu kvůli své kurdské národnosti. Ze shromážděných podkladů nevyplývá, že by arménské státní orgány stěžovatelem tvrzené jednání podporovaly, tolerovaly či mu nebyly schopny zajistit přiměřenou ochranu. Stěžovatel se neobrátil s žádostí o pomoc na vyšší policejní složky či jiné orgány, případně na organizace na podporu kurdské menšiny. Soud má za to, že obecná tvrzení o pronásledování v zemi původu kvůli odlišné národnosti žadatele o azyl, ve spojení s tím, že tam dochází k upřednostňování občanů domovské národnosti, nejsou samy o sobě azylově relevantními

důvody. V aplikaci ust. § 13 zákona o azylu neshledal soud žádných pochybení; při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu nezjistil překročení mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Tvrzení stěžovatele a informace o situaci v zemi původu žalovaný správně vyhodnotil tak, že stěžovatel nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Ostravě z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že krajský soud nesprávně posoudil postup správního orgánu při rozhodování o žádosti o azyl z hlediska vytýkaných vad řízení. Žalovaný nevycházel při svém rozhodování z přesně a úplně zjištěného skutkového stavu a následně pochybil i v posouzení žádosti o azyl. Stěžovatel má za to, že minimálně splňuje podmínky pro přiznání překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný nesprávně zhodnotil zprávu Ministerstva zahraničí USA z 25. 2. 2004. Z této zprávy vyplývá, že přestože ústava a právní řád Arménie zakazují diskriminaci na základě rasy, pohlaví, jazyka či sociálního postavení, objevují se zprávy o zatýkání a zadržování podezřelých bez soudního zatykače a vyšetřovací a výslechové metody jsou založené na tradičních sovětských metodách. Stěžovatel uvedl, že je při návratu do vlasti ohrožen na životě zejména z důvodu postoje státních orgánů k osobám kurdské národnosti; tyto nejsou schopny zajistit dostatečnou ochranu před soukromými osobami.

Podanou kasační stížnost považoval stěžovatel za přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť se tato dotýká postavení žadatelů o azyl kurdské národnosti, kteří jsou v Arménii diskriminováni, a svým významem tak podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou, zda jsou v daném případě splněny podmínky řízení, tj. zda je kasační stížnost přípustná. Dále Nejvyšší správní soud zkoumal, zda je podaná kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Po posouzení těchto otázek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaná kasační stížnost je zčásti nepřijatelná, ve zbytku pak nepřijatelná.

Zatímco v žalobě stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím o zamítnutí azylu, v kasační stížnosti se nadto dovolával chybné aplikace ust. § 91 zákona o azylu. Lze tedy konstatovat, že se kasační stížnost v tomto rozsahu opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl, a je z tohoto důvodu ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

V otázce přijatelnosti kasační stížnosti (pokud jde o tvrzení nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení splnění podmínek pro udělení azylu) pak Nejvyšší správní soud vycházel ze svého precedentního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování

rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvod přijatelnosti uplatněný stěžovatelem v podané kasační stížnosti nespňuje výše uvedená kritéria. Stěžovatel požadoval, aby kasační stížnost byla posouzena jako přijatelná vzhledem k jejímu významu pro žadatele o azyl kurdské národnosti, kteří jsou diskriminováni v Arménii. Nejvyšší správní soud však neshledal v dané souvislosti jakoukoli právní otázku, jíž by bylo třeba zodpovědět v zájmu sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Problematikou národnostně motivovaného násilí ze strany soukromých osob se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Azs 216/2004 - 60, www.nssoud.cz; potížemi se soukromými osobami v zemi původu pak např. v rozsudku ze dne 24. 10. 2005, č. j. 4 Azs 48/2005 - 54, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

